

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Asan/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 1019201522
Dátum vydania rozhodnutia: 01.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1019201522.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Minister spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, proti žalovanému: Notárska komora Slovenskej republiky - Disciplinárna komisia, Krasovského 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DK 6/2019-45 zo dňa 27. septembra 2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/242/2019-23 zo dňa 21. novembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) žalobu žalobcu ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

2. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DK 6/2019-45 zo dňa 27. septembra 2019, ktorým podľa ust. § 16 ods. 1 písm. d) Disciplinárneho poriadku Notárskej komory Slovenskej republiky zamietol návrh navrhovateľa - Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (v rozhodnom čase Gábora Gála) o uznanie disciplinárne obvineného JUDr. D. D., notára so sídlom Notárskeho úradu v K., S.P č. XX. za vinného za to, že nezapožičal ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky ani ním poverenému pracovníkovi na odôvodnenú žiadosť notársky spis N XXX/XXXX, čím mal závažným spôsobom porušiť § 13, § 82 ods. 1, § 83 ods. 1 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (ďalej len Notársky poriadok“) a čl. 1 bod 3, II. časti Etického kódexu notára.

3. Disciplinárne konanie proti notárovi JUDr. D. D., bolo začaté a vedené na základe návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 9. júna 2019, pod č. 35475/2019/152. Minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal návrh za začatie disciplinárneho konania podľa § 92 Notárskeho poriadku o uznanie JUDr. D. D. za vinného za to, že mu nezapožičal a ani ním poverenému pracovníkovi na

odôvodnenú žiadosť notársky spis č. N XXX/XXXX, čím mal podľa žalobcu závažným spôsobom porušiť § 13, § 82 ods. 1, § 83 ods. 1 Notárskeho poriadku a čl. 1 bod 3, II. časti Etického kódexu notára, za čo mu navrhol uložiť disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu vo výške 1.000,- €.

4. Krajský súd vychádzajúc z obsahu žaloby, jej predmetu a účelu pred meritórnym prejednaním veci prioritne preskúmal procesné podmienky konania, medzi ktoré patrí aj aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Disciplinárnej komisie Notárskej komory SR.

5. Podľa názoru krajského súdu je nepochybné, že žalobca bol účastníkom administratívneho (disciplinárneho) konania v postavení navrhovateľa podľa § 92 ods. 1 Notárskeho poriadku, čím splnil prvú podmienku vyplývajúcu z § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP.

6. Druhým predpokladom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je ukrátenie na individuálnych právach, ktoré sa musí prejaviť v subjektívnej sfére žalobcu. Je potrebné zdôrazniť, že splnenie uvedenej podmienky však nie je nevyhnutne spojené s postavením účastníka v administratívnom konaní.

7. Pre vyvodenie záveru o tom, či minister spravodlivosti predstavoval subjekt oprávnený na podanie správnej žaloby v prejednávanej veci považoval krajský súd za kľúčové náležite vymedziť postavenie ministra spravodlivosti v disciplinárnom konaní vedenom práve na základe jeho iniciatívy. V uvedenom prípade, keď minister spravodlivosti vystupuje z pozície navrhovateľa disciplinárneho konania a zároveň predstaviteľa ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého právomoci patrí vykonávať dohľad nad činnosťou notárov, si je potrebné uvedomiť, že disciplinárna komisia nekoná o jeho subjektívnych právach, ale vyvodzuje deliktuálnu zodpovednosť voči notárovi. Z uvedeného vyplýva, že účastníkom dotknutým na subjektívnych právach a povinnostiach môže byť iba notár obvinený zo spáchania disciplinárneho deliktu.

8. Krajský súd ďalej uviedol, že žalobca bol síce účastníkom administratívneho konania, no v jeho rámci realizoval svoje oprávnenie podať návrh na začatie disciplinárneho konania v zmysle ustanovenia § 92 Notárskeho poriadku, ktoré podľa názoru tunajšieho súdu bezpochyby predstavuje realizáciu jeho verejno-mocenského oprávnenia. Krajský súd zo svojej úradnej činnosti zistil, že k obdobnému stanovisku sa priklonilo aj samotné Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré v odpovedi č. 38698/2018/14 zo dňa 09.04.2018 na žiadosť o vyjadrenie sa k rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/148/2017-25 zo dňa 30. januára 2018, ktorým krajský súd odmietol žalobu podanú ministerkou spravodlivosti SR vo veci disciplinárneho konania vedeného proti notárke (skutkovo a právne obdobná vec) uviedlo, že „Pre ministerku (navrhovateľa) ako nesporného účastníka administratívneho konania totiž platí, že potrestaním alebo nepotrestaním osoby, voči ktorej návrh smeruje, nemôže byť priamo dotknutá na svojich subjektívnych právach, nakoľko v takýchto konaniach má návrh na potrestanie charakter realizácie verejnomocenského oprávnenia.

9. Na základe vyššie uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie Disciplinárnej komisie sa nemohlo nijakým spôsobom dotýkať subjektívnych práv ministra spravodlivosti ako fyzickej osoby, ktoré by mu priznával konkrétny právny predpis, ovplyvňovali by jeho právnu pozíciu, zasiahli by do jeho právnej sféry, alebo by spôsobili zmenu jeho právneho postavenia. S poukazom na uvedené krajský súd konštatoval, že žalobca v prejednávanej veci nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v zmysle ustanovenia § 178 ods. 1 SSP.

10. Pokiaľ ide o otázku eventuálneho splnenia podmienok aktívnej procesnej legitímácie žalobcu, založenej na základe ustanovenia § 177 ods. 2 SSP, ktorá sa neviaže na subjektívne práva konkrétneho účastníka administratívneho konania, ktoré by mali byť napadnutým rozhodnutím negatívne dotknuté, krajský súd uviedol, že je kľúčové ustáliť, či žalobcu na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného výslovne splnomocnil osobitný právny predpis, v tomto prípade Notársky poriadok.

11. Pre posúdenie uvedenej otázky krajský súd vychádzal zo znenia ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku, ktoré však explicitne neupravuje oprávnenie navrhovateľa disciplinárneho konania (teda ministra spravodlivosti) iniciovať preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správnym súdom podaním správnej žaloby. Krajský súd uviedol, že na rozdiel od právnej úpravy účinnéj do 30. júna 2016, znenie ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku účinné v čase podania správnej žaloby, t.j. znenie novelizované zákonom č. 125/2016 Z.z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 01. júla 2016, výslovne nešpecifikuje osoby oprávnené na podanie správnej žaloby. Výpustenie doposiaľ explicitne vyjadreného oprávnenia navrhovateľa (v zmysle § 92 Notárskeho poriadku teda aj ministra spravodlivosti) na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie (resp. v zmysle aktuálnej právnej úpravy na podanie správnej žaloby) je podľa názoru krajského súdu potrebné vykladať v tom zmysle, že zámerom zákonodarcu bolo odňať navrhovateľovi disciplinárneho konania možnosť iniciovať súdny prieskum rozhodnutí disciplinárnej komisie v intenciách správneho súdnictva.

12. O trovách konania súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá.

2.

13. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca (kasačný sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a j) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Žalobca v kasačnej sťažnosti argumentoval, že prvoradým dôvodom, ktorý ho viedol k jej podaniu bola skutočnosť, že neexistencia subjektívnych práv alebo právom chránených záujmov žalobcu, pre ktorú Krajský súd v Bratislave jej žalobu odmietol, je v plnom rozpore so základnými princípmi konania v správnom súdnictve, ktoré Správny súdny poriadok vymedzuje v ustanovení § 5 ods. 2, ods. 3, ods. 4 a ods. 9.

15. Žalobca zároveň namietal, že Krajský súd v Bratislave v rozpore so zásadou „iura novit curia“ absolútne opomenul znenie ustanovenia § 177 ods. 2 SSP, umožňujúce podať správnu žalobu prokurátorovi a iným osobitným zákonom oprávneným subjektom aj v prípadoch, ak nedošlo k porušeniu subjektívnych práv. Predmetné ustanovenie predstavuje výnimku, keď správna žaloba nesmeruje k ochrane subjektívnych práv.

16. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku, zo znenia ktorého vyplýva, že proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia. Na základe uvedeného žalobca dospel k záveru, že v predmetnom prípade boli naplnené podmienky aplikácie ustanovenia § 177 ods. 2 SSP (požiadavka subjektu na to oprávneného zákonom), a teda minister spravodlivosti bol oprávnený prostredníctvom správnej žaloby žiadať preskúmanie zákonnosti disciplinárneho rozhodnutia.

17. Žalobca mal zároveň za to, že v prípade, ak osobu aktívne legitimovanú na podanie správnej žaloby označí osobitný predpis podľa ustanovenia § 177 ods. 2 SSP, tak v súlade so zásadou lex specialis derogat legi generali sa na daný subjekt už neuplatňujú ďalšie podmienky procesnej aktívnej legitimácie stanovené v ustanovení § 178 ods. 1 SSP (účastník pôvodného konania a ukrátenie na subjektívnych právach). Prezentovaný výklad podľa názoru žalobcu podporuje aj členenie a usporiadanie jednotlivých zákonných ustanovení, kedy ustanovenie o zákonom splnomocnenom subjekte na podanie správnej žaloby (§ 177 ods. 2 SSP) hierarchicky predchádza všeobecným ustanoveniam o žalobnej legitimácii (§ 178 ods. 1 SSP). Vzhľadom k uvedenému mal správny súd podľa názoru žalobcu konať s ministrom spravodlivosti ako so žalobcom, bez skúmania ďalších podmienok konania vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitimácii.

18. Na podporu svojej argumentácie žalobca uviedol, že zo znenia ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho

poriadku je zrejme, že špeciálny právny predpis určil *expressis verbis* možnosť podania správnej žaloby, pričom ministra spravodlivosti ako navrhovateľa disciplinárneho návrhu z okruhu oprávnených osôb výslovne nevylúčil. Uvedeným, podľa názoru žalobcu, doplnil právnu úpravu Správneho súdneho poriadku, ktorá tento vzťah neupravovala. Predmetné ustanovenie Notárskeho poriadku síce žiadnym spôsobom neprecizuje osoby oprávnené na podanie správnej žaloby, určuje však začiatok plynutia lehoty na jej podanie. Keďže rozhodnutie sa doručuje účastníkom konania, z logiky veci podľa žalobcu vyplýva, že tieto osoby sú zároveň oprávnené na podanie správnej žaloby. Zákon teda explicitne neoznačuje osoby oprávnené na podanie správnej žaloby, avšak aplikáciou jazykového a logického výkladu na zákonný text žalobca došiel k dedukcii, že žalobu je oprávnený podať účastník disciplinárneho konania, t.j. disciplinárne obvinený notár i navrhovateľ- minister spravodlivosti.

19. Napriek vyššie prezentovaným argumentom podporujúcim záver, že v posudzovanom prípade nebolo potrebné preukazovať porušenie alebo ohrozenie subjektívnych práv, žalobca zastával názor, že minister spravodlivosti v postavení účastníka konania v disciplinárnom konaní je aj napriek výkonu svojich verejno-mocenských oprávnení nositeľom subjektívnych práv a povinností.

20. Podľa právnej teórie subjektívne právo predstavuje objektívnym právom garantovanú možnosť subjektom práva konať v právnom vzťahu určitým spôsobom. Objektívne právo tak subjektom dáva možnosť realizovať svoje právom uznané záujmy podľa vlastnej vôle a v nevyhnutnom prípade ich právne presadiť. Vo svetle uvedeného žalobca konštatoval, že ak Notársky poriadok umožňuje podať ministrovi spravodlivosti disciplinárny návrh, je nutné považovať túto možnosť za výkon jeho subjektívneho práva reprezentujúceho právom chránený záujem na riadnom výkone funkcie notára a s tým súvisiacim dodržiavaním zákonnosti, profesijnej etiky a odbornosti výkonu tohto povolania.

21. Uvedené znamená, že ak zákon dáva ministrovi spravodlivosti právo disciplinárnej iniciatívy, tak tomuto právu zodpovedá aj náležitá ochrana a možnosť jej uplatnenia v právnom štáte. Uvedené je priamo garantované aj Ústavou Slovenskej republiky, ktorá vo svojom článku 46 ods. 1 dáva záruku, aby sa každý mohol domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Uvedená ústavná garancia bola však podľa názoru žalobcu v danom prípade porušená, keďže súd odhal ministrovi spravodlivosti možnosť domáhať sa uplatnenia svojho práva v jeho konečnej podobe.

22. Žalobca v tejto súvislosti dodal, že minister spravodlivosti vystupuje v disciplinárnom konaní ako jeden z účastníkov konania a s disciplinárne obvineným nie je vo vzťahu nadriadenosti, prípadne podriadenosti a preto by mal mať k dispozícii aj rovnaké procesné prostriedky obrany a ochrany. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa všeobecné ustanovenia predpisov trestného práva aplikujú aj na prípady tzv. správneho trestania (konanie o správnom delikte, disciplinárne konania pred správnym orgánom a i.). Žalobca zastáva stanovisko, že v prejednávacom prípade mal aj minister spravodlivosti ako účastník konania pred disciplinárnym senátom svoje subjektívne práva, ako napr. právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak rozhodnutie disciplinárneho senátu trpí vadami, napr. ak odôvodnenie rozhodnutia disciplinárneho senátu je nejasné a nezrozumiteľné, nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom disciplinárneho konania, opäť je podľa názoru žalobcu možné hovoriť o porušení subjektívnych práv účastníka disciplinárneho konania.

23. Žalobca venoval časť kasačnej sťažnosti vymedzeniu rozdielov medzi pojmami štátny dohľad a štátny dozor, pričom v tejto súvislosti uviedol, že pod pojmom štátny dohľad je treba rozumieť verejný záujem na výkone právomocí, ktoré štát preniesol na Notársku komoru Slovenskej republiky a notárov. Dohliadajúci orgán pritom voči dohliadaným subjektom nemá postavenie priamo nadriadeného orgánu, ale sleduje správanie sa týchto subjektov, či je v súlade so zákonom. V prípade porušenia záväzne ustanoveného práva zo strany dohliadaného subjektu dohliadajúci orgán uplatní voči nemu zákonom zverenú právomoc. Žalobca podčiarkol skutočnosť, že od štátneho dohľadu je potrebné odlišovať štátny dozor, pri ktorom ide o výkon hierarchicky usporiadanej kontroly nadriadeného dozorujúceho orgánu voči podriadenému subjektu, resp. subjektu, nad ktorým sa dozor vykonáva.

24. Žalobca poukázal na ustanovenie § 89 ods. 1 Notárskeho poriadku, podľa znenia ktorého ministerstvo vykonáva nad činnosťou notárov podľa ustanovenia § 3 ods. 1 a Notárskej komory Slovenskej republiky štátny dohľad. V rámci neho minister vymenúva a odvoláva notárov, určuje počet notárskych miest každého súdu prvého stupňa a ich prípadnú zmenu, na návrh Notárskej komory Slovenskej republiky môže notárov vzájomne preložiť, prijíma sľub notárov, zbavuje notárov povinnosti mlčanlivosti, vybavuje sťažnosti na Notársku komory Slovenskej republiky, vykonáva disciplinárnu právomoc, môže pozastaviť výkon notárskeho úradu, určuje maximálnu výšku odmeny notárov a pod. V danom prípade nemožno podľa žalobcu vôbec hovoriť o nadriadenosti a podriadenosti ministerstva alebo ministra spravodlivosti vo vzťahu k notárom.

25. Žalobca zdôraznil, že argumentácia o nemožnosti podania správnej žaloby ministrom z dôvodu jeho verejno-mocenského postavenia podľa jeho názoru neobstojí, dôvodiac, že navrhovateľom disciplinárneho konania môže byť v zmysle ustanovenia § 92 Notárskeho poriadku aj predseda krajského súdu alebo prezident Notárskej komory Slovenskej republiky, ktorí žiadnu verejno-mocenskú právomoc nad notármi nevykonávajú a už vôbec nie sú v pozícii nadriadenosti a podriadenosti vo vzťahu k notárom (koniec koncov ako minister spravodlivosti). Žalobca v kasačnej sťažnosti načrtnol polemiku, o akú právnu argumentáciu by Krajský súd v Bratislave svoje rozhodnutie oprel v prípade, ak by správnu žalobu podal niektorý z vyššie spomenutých subjektov.

26. V závere kasačnej sťažnosti žalobca vyjadril presvedčenie, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave výrazným spôsobom vybočuje z doteraz stabilnej rozhodovacej praxe súdu, kedy Krajský súd v Bratislave konal a rozhodol o žalobe ministra spravodlivosti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v obdobných právnych veciach. Žalobca konštatoval, že krajský súd rozhodoval odlišne v obdobných veciach - v jednom prípade žalobe vyhovel (zaoberal sa ňou) a v druhom, skutkovo a procesne rovnakom prípade ju odmietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie, z čoho je možné vyvodiť, že sám súd je zdrojom hlbokých a trvalých právnych inkonzistencií. Judikatúrny excés v podobe napádaného rozhodnutia markantným spôsobom zasahuje do princípu právnej istoty, ktorého súčasťou je aj požiadavka ochrany legitímnych očakávaní, ako základného znaku právneho štátu.

27. V závere kasačnej sťažnosti žalobca zdôraznil, že vo veci disciplinárnych konaní vedených voči súdnym exekútorom bol žalobca ako podávateľ správnej žaloby úspešný, keď samotný Krajský súd v Bratislave a neskôr Krajský súd v Banskej Bystrici o veci konali a rozhodli, pričom s ministrom spravodlivosti konali ako s riadnym účastníkom konania. Vzhľadom na skutočnosť, že aj v rámci predmetných konaní sa žalobca domáhal zmeny rozhodnutí vydaných disciplinárnou komisiou Slovenskej komory exekútorov, označil tento argument za per analogiam, keďže rovnako ako v prípade notárov, aj v prípade súdnych exekútorov vykonáva ministerstvo štátny dohľad nad ich činnosťou.

28. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu, ktorá mu bola riadne doručená, písomne nevyjadril.

3.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1, 2 SSP) a dospel k záveru, že podaná kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

30. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

31. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že Minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal dňa 9. júna 2019 návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. D. D., notárovi so sídlom Notárskeho úradu v K. S. č. XX za to, že

mu nezapožičal a ani ním poverenému pracovníkovi na odôvodnenú žiadosť notársky spis č. N 188/2017, čím mal podľa žalobcu závažným spôsobom porušiť § 13, § 82 ods. 1, § 83 ods. 1 Notárskeho poriadku a čl. 1 bod 3, II. časti Etického kódexu notára, za čo mu navrhol uložiť disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu vo výške 1.000,- €. Návrh bol podaný na základe podnetu A. A. S., riaditeľa právneho odboru SPF na prešetrenie postupu notára JUDr. D. D. pri spísaní notárskej zápisnice č. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX zo dňa 11. decembra 2017, ktorou notár osvedčil vyhlásenie účastníka o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v zmysle ust. § 63 Notárskeho poriadku.

32. Disciplinárna komisia Notárskej komory SR rozhodnutím č. DK 6/201-45 zo dňa 27. septembra 2019 podľa ust. § 16 ods. 1 písm. d) Disciplinárneho poriadku Notárskej komory Slovenskej republiky návrh navrhovateľa zamietla, keď dospela k záveru, že skutok, ktorý sa kladie disciplinárne obvinenému za vinu nie je disciplinárnym previnením.

33. Žalobca sa žalobou doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 9. novembra 2019 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorú napadnutým uznesením krajský súd odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

4.

34. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súde v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

35. Podľa § 6 ods. 2 písm. a) SSP, správne súde rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

36. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

37. Podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu ak bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

38. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

39. Podľa § 177 ods. 2 SSP, ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

40. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

41. Podľa § 92 Notárskeho poriadkuzákona č. 323/1992 Zb. (v znení účinnom do 30. novembra 2019), návrh na začatie disciplinárneho konania môže podať minister, predseda krajského súdu a prezident komory (ďalej len „navrhovateľ“) do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o disciplinárnom previnení, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Notár alebo kandidát si môže v disciplinárnom konaní zvoliť obhajcu z radov advokátov alebo notárov.

42. Podľa § 93 ods. 3 zákona č. 323/1992 Zb. v cit. znení, proti rozhodnutiu o disciplinárnom opatrení nie je možné podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia.

43. Podľa § 89 ods. 1 zákona č. 323/1992 Zb. v cit. znení, štátny dohľad nad činnosťou notárov podľa § 3 ods. 1 a komory vykonáva ministerstvo.

44. Podľa čl. 16 písm. d) Disciplinárneho poriadku Notárskej komory SR, senát návrh zamietne.

5.

45. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a k nemu pripojeného administratívneho spisu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

46. Spornou v prejednávanej veci bola otázka aktívnej procesnej legitímácie žalobcu na podanie všeobecnej správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Disciplinárnej komisie žalovaného č. DK 6/201-45 zo dňa 27. septembra 2019, ktorým podľa ust. § 16 ods. 1 písm. d) Disciplinárneho poriadku Notárskej komory Slovenskej republiky návrh navrhovateľa zamietla.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky predtým, ako pristúpil k preskúmaniu veci v intenciách podanej kasačnej sťažnosti a námietok v nej vyjadrených konštatuje, že prioritnou povinnosťou správneho súdu, predchádzajúcou meritórnemu prejednaníu veci, je preskúmanie procesných podmienok konania, medzi ktoré patrí aj aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Disciplinárnej komisie Notárskej komory Slovenskej republiky.

48. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu. S poukazom na uvedené ustanovenie zákona kasačný súd posudzuje danú vec ku dňu 28. novembra 2019 (deň právoplatnosti kasačnou sťažnosťou napadnutého uznesenia), a to aj s poukazom na právne predpisy v znení účinnom v rozhodujúcom čase, t.j. neprihliada ani na neskoršie zmeny notárskeho poriadku.

49. Súdny prieskum pri všeobecnej správnej žalobe je nevyhnutne spojený s prepojením dopadu rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy na subjektívne práva žalobcu. Vo všeobecnosti Správny súdny poriadok vymedzuje účel podania správnej žaloby v ustanovení § 177, pričom tento prioritne smeruje k ochrane subjektívnych práv žalobcu. Z logiky veci vyplýva, že ochrany subjektívnych práv sa môžu dovoliavať iba tie subjekty, o ktorých práva, právom chránené záujmy a povinnosti sa v prejednávanej veci jedná. Inými slovami povedané, v prípade ochrany subjektívnych práv, táto prislúcha iba fyzickým a právnickým osobám, ktoré tvrdia, že na nich boli ukrátené ako účastníci administratívneho konania.

50. Vo vzťahu k aktívnej procesnej legitímácii fyzických a právnických osôb na podanie všeobecnej správnej žaloby zákon v ustanovení § 178 ods. 1 SSP vymedzuje dve základné podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to podmienku účasti v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané žalobou napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy a podmienku ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu, spojené s vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Správny súd je povinný posudzovať splnenie uvedených podmienok na strane žalobcu v každom štádiu súdneho konania.

51. Správny súdny poriadok zároveň vymedzuje výnimky, kedy všeobecná správna žaloba nemusí smerovať k ochrane subjektívnych práv žalobcu. Konkrétne v ustanovení § 177 ods. 2 SSP zákonodarca priznáva možnosť domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného aj iným subjektom, ako sú účastníci administratívneho konania, avšak okruh týchto osôb zároveň striktne ohraničuje na osobu prokurátora a subjekty, ktoré sú na realizáciu uvedeného procesného úkonu výslovne oprávnené osobitným zákonom.

52. Z vyššie uvedeného vyplýva, že všeobecnou správnu žalobou sa žalobca buď domáha ochrany svojich subjektívnych práv (§ 177 ods. 1 SSP), alebo sa domáha ochrany zákonnosti (§ 177 ods. 2 SSP), pričom ochrany zákonnosti sa môžu domáhať len prokurátor, alebo subjekt na to výslovne

oprávnený zákonom. Takýto subjekt, ktorý je na podanie všeobecnej správnej žaloby výslovne oprávnený zákonom, je napríklad zainteresovaná verejnosť v oblasti životného prostredia a subjekty uvedené v § 41 ods. 11 zákona č. 292/2014 Z.z. Pojem „výslovne“ uvedený v § 177 ods. 2 SSP znamená, že takýto subjekt musí byť v právnom predpise uvedený konkrétne.

53. Žalobca v podanej kasačnej sťažnosti poukázal na znenie ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku, upravujúceho možnosť podania správnej žaloby o preskúmanie rozhodnutia disciplinárnej komisie, ktoré síce žiadnym spôsobom neprecizuje osoby oprávnené na jej podanie, avšak z logiky veci podľa názoru žalobcu vyplýva, že keďže sa rozhodnutie doručuje účastníkom konania, potom sú tieto osoby zároveň oprávnené na podanie správnej žaloby. Aplikáciou jazykového a logického výkladu na zákonný text žalobca došiel k dedukcii, že žalobu je oprávnený podať účastník disciplinárneho konania, t.j. disciplinárne obvinený notár i navrhovateľ- minister spravodlivosti.

54. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje v tomto smere za kľúčové ustáliť, či žalobcu na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného výslovne splnomocnil osobitný právny predpis, v tomto prípade Notársky poriadok (v znení účinnom v rozhodujúcom čase) tak, ako to tvrdí žalobca v podanej kasačnej sťažnosti.

55. Z ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že takéto výslovné splnomocnenie v tejto právnej norme absentuje. Aj na základe komparácie § 41 ods. 11 zákona č. 292/2014 Z.z. s § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku možno vidieť rozdiel vo výslovnom oprávnení na podanie správnej žaloby. Formuláciu uvedenú v § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku nemožno chápať ako výslovné splnomocnenie na podanie správnej žaloby, keďže obdobná formulácia sa nachádza v prevažnej väčšine právnych predpisoch, ktoré obsahujú možnosť preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy prostredníctvom správneho súdnictva. Napríklad § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov ustanovuje, že „Protiv rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c) až e) možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady.“ Ďalej možno ako príklad uviesť § 10 ods. 5 posledná veta zákona č. 327/2005 Z.z. „Protiv rozhodnutiu o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.“ Zákon č. 757/2004 Z.z. ustanovenie § 38 ods. 5 veta posledná „Protiv rozhodnutiu ministra podľa prvej vety možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia ministra o odvolaní z funkcie predsedu súdu.“

56. Už zo zbežného porovnania citovanej právnej úpravy možno uzavrieť, že § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku neobsahoval v rozhodnom čase osobitnú úpravu na podanie správnej žaloby v zmysle § 177 ods. 2 in fine SSP. Ide len o všeobecné znenie právnej úpravy, týkajúcej sa možnosti preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve, so stanovením osobitnej lehoty na podanie správnej žaloby, aká sa vyskytuje aj v iných právnych predpisoch. Nepredstavuje tak lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave aktívnej procesnej legitímácie, ako sa nesprávne domnieva žalobca.

57. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že pre naplnenie znenia § 177 ods. 2 SSP je potrebné, aby bol v právnom predpise uvedený identifikovateľný subjekt, ktorý je na podanie všeobecnej správnej žaloby oprávnený. V uvedenom prípade nie je postačujúca všeobecná formulácia, že protiv rozhodnutiu možno podať správnu žalobu, bez výslovného uvedenia subjektu na to oprávneného.

58. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukázal taktiež na skutočnosť, že z hľadiska historického výkladu ustanovenia § 93 Notárskeho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016, toto expressis verbis oprávňovalo žalobcu na podanie opravného prostriedku protiv rozhodnutiu disciplinárnej komisie, a to slovami „opravný prostriedok môže podať aj navrhovateľ“. Na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, znenie ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku účinné v čase podania správnej žaloby, t.j. znenie novelizované zákonom č. 125/2016 Z.z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho

poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 1. júla 2016, výslovne nešpecifikuje osoby oprávnené na podanie správnej žaloby (vylúčená možnosť podania opravného prostriedku v rámci disciplinárneho konania). Výpustenie doposiaľ explicitne vyjadreného oprávnenia navrhovateľa (v zmysle § 92 Notárskeho poriadku teda aj ministra spravodlivosti) na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie (resp. v zmysle aktuálnej právnej úpravy na podanie správnej žaloby) je podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potrebné vykladať v tom zmysle, že zámerom zákonodarcu bolo odňať navrhovateľovi disciplinárneho konania možnosť iniciovať súdny prieskum rozhodnutí disciplinárnej komisie v intenciách správneho súdnictva.

59. Pokiaľ ide o otázku ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu, na tomto mieste možno poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá prešla aj následným testom ústavnosti viacerými rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. I. ÚS 166/2011 zo dňa 9. júna 2011, sp. zn. IV. ÚS 143/2012 zo dňa 15. marca 2012, sp. zn. IV. ÚS 242/2011 zo dňa 9. júna 2011, sp. zn. II. ÚS 259/2011 zo dňa 4. júla 2012, sp. zn. IV. ÚS 228/2011 zo dňa 2. júna 2011). Išlo o rozhodnutia týkajúce sa správnej žaloby, ktorú podal subjekt, ktorý podal návrh na prejednanie priestupku. Čiže ide o obdobný subjekt, ako je v prejednávacom prípade, a teda navrhovateľ disciplinárneho konania, a preto je táto ustálená judikatúra analogicky aplikovateľná aj na prejednávaný prípad.

60. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky nebol spočiatku v posudzovaní aktívnej procesnej legitímácie súvisiacej s preskúmaním rozhodnutia vydaného v rámci priestupkového konania jednotný. II. senát predložil plénu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov. Výsledkom podaného návrhu bolo prijatie uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/2012 zo dňa 27. júna 2012, ktorým bol návrh zamietnutý. Následne II. senát vydal uznesenie sp.zn. II. ÚS 259/2011 zo dňa 4. júla 2012, v ktorom sa stotožnil s právnym záverom vyjadreným v rozhodnutiach I. a IV. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

61. Z právnej úpravy i z judikatúry Najvyššieho a Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že správne súdnictvo slúži predovšetkým na ochranu tých osôb, ktoré boli rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátené na svojich právach. Zákonodarca ustanovil obmedzenia a podmienky súdnej kontroly v správnom súdnictve v ustanoveniach Správneho súdneho poriadku. Na aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a opatrenia orgánu verejnej správy na základe všeobecnej správnej žaloby nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (*actio popularis*), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe vyjadrené a podložené a aspoň potenciálne možné. Na uvedenom nič nemení ani odpoveď na otázku, či právo iniciovať disciplinárne konanie spadá pod rozsah ochrany čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Článok 46 ods. 1 Ústavy SR však negarantuje ani výsledok disciplinárneho konania v súlade s podaným návrhom a ani negarantuje osobe, ktorá disciplinárne konanie iniciovala, možnosť podrobiť administratívne rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní súdnemu preskúmaniu žalobou v rámci správneho súdnictva.

62. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozdielne rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č.k. 21So/1/2015-162 zo dňa 17.06.2016, Krajského súdu v Bratislave 1S/36/2016-38 zo dňa 5. októbra 2017, 5S/121/16-19 zo dňa 5. septembra 2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/46/2018 zo dňa 31. júla 2018, po oboznámení sa s uvedenými rozhodnutiami kasačný súd konštatuje, že vo väčšine sa sudy nezaoberali aktívnou procesnou legitímáciou v správnom súdnictve a neodôvodnili svoj zámer odchyliť sa od existujúcej ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, na ktoré poukázal najvyšší súd v tomto uznesení.

63. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje, že konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/46/2018- 39 zo dňa 31. júla 2018, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č.k. DK 20/2017 zo dňa 16. januára 2018,

Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 4Asan/13/2019 zo dňa 14. januára 2020 uvedený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Kasačný súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že krajský súd nerozhodol v súlade s právnou úpravou, účinnou v čase jeho rozhodovania a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pretože žalobca nebol v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky aktívne legitimovanou osobou na podanie správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní.

64. V odôvodnení rozsudku sp. zn. 4Asan/13/2019 zo dňa 14. januára 2020 kasačný súd poukázal taktiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Asan/17/2019 zo dňa 04.07.2019, z odôvodnenia ktorého cituje:

„20. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (sp. zn. III. ÚS 502/2015, sp.zn. IV. ÚS 596/2012).

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

22. Kasačný súd si je vedomý, že ide o zásadnú právnu otázku výkladu pojmu „verejné subjektívne právo“. Kasačný senát zvažoval, či v danom prípade nie sú splnené dôvody na extenzívny výklad pojmu „subjektívne právo“ podľa ustanovenia § 177 ods. 2 SSP v spojení s ust. § 2 ods. 2 SSP“ za účelom zabezpečenia rovnosti prístupu účastníkov disciplinárneho konania k možnosti súdneho prieskumu zákonnosti. Minister spravodlivosti SR v tomto prípade nemohol realizovať právomoc mocenským spôsobom, pretože je iba v horizontálnom postavení účastníka disciplinárneho konania. Za tým účelom by mu mali byť priznané právne prostriedky ochrany ako ktorémukoľvek inému účastníkovi horizontálneho vzťahu.

23. Vzniknutú asymetriu v prístupe k ochrane v správnom súdnictve podľa názoru kasačného súdu je možné odstrániť iba legislatívne. Minister spravodlivosti je členom vlády, ktorá disponuje právom legislatívnej iniciatívy. Kasačný senát súčasne prihliadol na skutočnosť, že Minister spravodlivosti nie je subjektom práva na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, a to ani pri prípadnom porušení jeho práva na súdnu ochranu ako navrhovateľa a účastníka disciplinárneho konania pred Disciplinárnou komisiou Slovenskej komory exekútorov.“

65. V nadväznosti na vyššie uvedené závery kasačný súd dodáva, že vo vzťahu k riešeniu tejto otázky došlo k legislatívnemu vývoju, reprezentovanému zmenou v právnej úprave účinnou od 1. decembra 2019. Preto dáva do pozornosti, že hoci zákonná úprava v znení účinnom do 30. novembra 2019 ministra spravodlivosti neopravňuje na podanie opravného prostriedku s cieľom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, zákonom č. 389/2019 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, sa mení ustanovenie § 93 ods. 3 zákona č. 323/1992 Zb. tak, že správnu žalobu proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie, ktorým sa disciplinárne konanie končí, môže v lehote podľa Správneho súdneho poriadku vo verejnom záujme podať navrhovateľ a disciplinárne obvinený, pričom minister spravodlivosti môže uvedenú žalobu podať vo verejnom záujme aj vtedy, ak nie je navrhovateľom disciplinárneho konania. Podľa § 100f zákona č. 323/1992 Zb. zakotvujúceho úpravu prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. decembra 2019, má minister spravodlivosti toto oprávnenie voči doručenému rozhodnutiu, ktorým sa disciplinárne konanie končí, ktoré bolo vydané po

30. novembri 2019. Uvedená zmena právnej úpravy tak reflektuje na námietky žalobcu, rovnako presne však určuje časový rámec, kedy ministromi spravodlivosti uvedené oprávnenie prislúcha.

66. Kasačný súd poukazuje i na prijatý judikát správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, (týkajúci sa disciplinárnych konaní exekútorov, ale problematika je obdobná ako u notárov) zaradený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vo veciach správnych č. 1/2020 pod bodom č. 21, ktorého právne vety znejú nasledovne :

I. Správne súdnictvo nie je založené na verejnej žalobe „actio popularis“, ktorá by umožnila komukoľvek podať správnu žalobu, ale tieto subjekty zákonodarca výslovne vymedzil v procesnom predpise.

II. V zmysle zákona č. 389/2019 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov správnu žalobu proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým sa disciplinárne konanie končí, okrem rozhodnutia o zastavení disciplinárneho konania (podľa § 228a písm. b/, e/ a f/ Exekučného poriadku), môže v lehote podľa Správneho súdneho poriadku vo verejnom záujme podať minister spravodlivosti, a to aj vtedy, ak nie je navrhovateľom disciplinárneho konania (§ 228d ods. 8 Exekučného poriadku).

III. Z intertemporálneho ustanovenia § 243n Exekučného poriadku k úpravám účinným od 1. decembra 2019 vyplýva oprávnenie ministra spravodlivosti podať správnu žalobu voči doručenému rozhodnutiu, ktorým sa disciplinárne konanie končí, ktoré bolo vydané po 30. novembri 2019“. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2020, sp.zn. 6Asan/7/2019).

67. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

6.

68. O náhrade trov kasačného konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalobca v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona prislúcha len výnimočne (§ 168 SSP), preto žalobcovi ani žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

69. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR jednohlasne (§ 147 ods. 2 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.